

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 13 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący - SSR Magdalena Głogowska

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2016 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w S.

przeciwko K. B.

- o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w S. na rzecz pozwanej K. B. kwotę 1.217 zł (jednego tysiąca dwustu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu uproszczonym

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (obecnie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w S.) pozwem z dnia 22 grudnia 2015 r. zażądała zasądzenia od pozwanej K. B. na swoją rzecz kwoty 8.554,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty: 8.342,44 zł od dnia 18 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 212,08 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także rozstrzygnięcia o kosztach procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podano, że strony łączyła współpraca handlowa. Pozwana, prowadząca gospodarstwo rolne, zaopatrywała się u powódki, która dostarczała pozwanej olej napędowy, a także sprzedawała pozwanej smar, a pozwana nie uregulowała w żadnym zakresie należności za fakturę VAT (...) z dnia 13.08.2015 r. na kwotę 8.268,06 zł oraz częściowo za fakturę VAT (...) z dnia 03.08.2015 r. na kwotę 141,70 zł, z której niezapłacona jest kwota 74,38 zł. Oprócz ww. kwot powódka dochodzi odsetek ustawowych za opóźnienie w płatności ww. faktur, które skapitalizowała na dzień 17 grudnia 2015 r. na kwotę 212,08 zł i dalszych odsetek ustawowych od tych odsetek, poczynając od dnia następnego po dacie kapitalizacji do dnia zapłaty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym pozwana K. B. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł wg norm przepisanych. Zgłosiła zarzut spełnienia świadczenia.

Strony podtrzymały w toku procesu dotychczasowe stanowiska, przy czym już przed procesem prowadziły wymianę korespondencji, w której każda z nich prezentowała swoje stanowisko w zakresie przedmiotu sporu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. formalnie prowadzi gospodarstwo rolne, którym faktycznie zajmuje się jej mąż G. B. (1), zarówno w zakresie pracy na roli, jak i w zakresie płatności.

G. B. (1) w ramach ww. gospodarstwa zaopatrywał się w olej napędowy u powódki, m.in. za pośrednictwem przedstawiciela handlowego powódki, A. J. (1). Powódka dostarczała zamówiony olej napędowy do miejscowości, w której prowadzone jest przedmiotowe gospodarstwo, czyli do G. gm. (...), swoimi środkami transportu. Płatność mogła następować albo gotówką dla kierowcy przy dostawie, albo przelewem po wystawieniu faktury z odroczonym terminem płatności, albo przedpłatą na podstawie faktury pro forma, po której opłaceniu szła dostawa do klienta, albo wreszcie do rąk A. J. (1) (już po terminie płatności), dopóki powódka nie nałożyła na tego przedstawiciela zakazu pobierania gotówki od klientów z uwagi na pogarszającą się jego współpracę z powódką.

G. B. (1) czasami miał opóźnienia w płatnościach wobec powódki.

Bezsporne.

Brat G. B. (1), również prowadzący - pod tym samym, co pozwana adresem - gospodarstwo rolne na nazwisko swojej żony, częściej niż G. zalegał z płatnościami. Rodzeństwo B. w związku z tym było u powódki na liście podmiotów o nienajlepszej opinii („na indeksie negatywnym”).

Dowód: zeznania świadka A. J. k. 125-127.

G. B. (1) nie do końca panował nad płatnościami. Był „niefrasobliwy”. Czasem płacił nie to, co trzeba, np. późniejszą fakturę, a zalegała wcześniejsza. Generalnie płacił przelewami z odroczonym terminem płatności, jednak nie pilnował i nie panował nad terminami z faktur.

Dowód: zeznania świadka A. J. (1) k. 125-127.

Przykładowo, gdy G. B. (1) dostał od powódki sms z kwotą do zapłaty, tyle płacił. Przelewy robił sam. W tytułach wpisywał „zapłata za paliwo”. Dla niego zapłata znaczy tyle, co zapłata, przedpłata, wpłata, ważne, żeby było rozliczone. Jest prostym człowiekiem.

Dowód: zeznania świadka G. B. (1) k. 123-125.

W sierpniu 2015r. powódka, z uwagi na wcześniejsze opóźnienie w płatności, nie chciała sprzedać pozwanej paliwa z odroczonym terminem płatności, lecz zażądała przedpłaty.

W takim przypadku powódka wystawia fakturę pro forma, klient dokonuje wpłaty za zamówiony towar, potwierdzenie przelewu przekazywane jest powódkę, która wówczas uruchamia dostawę, a po otrzymaniu informacji o zrealizowaniu dostawy wystawia fakturę dla klienta.

Bezsporne.

A. J. (1) pytał reprezentującego powódkę J. K., czy zgodzi się na dostawę dla pozwanej z odroczonym terminem płatności. J. K. odmówił. Powiedział, że z tym klientem tylko na przedpłatę. Powiedział, że nie obchodzi go, kto zapłaci, ale ma być przedpłata i wydał dyspozycję wystawienia faktury pro forma.

Dowód: zeznania świadka A. J. k. 125-127.

G. B. (1) nie mógł zrobić przelewu przed dostawą, bo miał chwilowo zajęty rachunek bankowy, a bardzo zależało mu na paliwie, bo był okres żniw. Poprosił przedstawiciela handlowego powódki A. J. (1), z którym od dawna współpracował, by ten mu pomógł, by paliwo zostało dostarczone na pole. G. B. (1) nie mógł zapłacić gotówką kierowcy przy dostawie, bo powódka zażądała przedpłaty. Ponieważ G. B. (1) był na polu i kosił kombajnem, umówili się z A. J. (1), że A. J. (1) zapłaci ze swoich pieniędzy za to paliwo, a G. B. (1) odda mu tego samego dnia i tak się stało. A. J. (1) wyłożył

swoje własne pieniądze na paliwo dla pozwanej. Wyglądało to w ten sposób, że powódka wystawiła pozwanej w dniu 04 sierpnia 2015 r. fakturę pro forma nr (...) (...) na dostawę 2,5 m3 oleju napędowego na kwotę 10.347,38 zł i tego samego dnia A. J. (1) zapłacił przelewem na konto powódki kwotę 10.347,38 zł wskazując w tytule „faktura pro forma (...) / (...) K. B.”. G. B. (1) oddał następnie A. J. (1) pieniądze przez niego wyłożone.

Dowód: faktura pro forma k. 40, potwierdzenie przelewu k. 41 i 67, zeznania świadka A. J. (1) k. 125-127, zeznania świadka G. B. (1) k. 123-125.

Po tym, jak A. J. (1) opłacił wystawioną przez pracownika powódki M. F. fakturę pro forma i przekazał M. F. dowód przelewu, ten ostatni uruchomił dostawę oleju napędowego do gospodarstwa pozwanej. Przedmiotowa dostawa została objęta dokumentem WZ nr (...) z dnia 04 sierpnia 2015 r.

Bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadka A. J. (1) k. 125-127, zeznania świadka G. B. (1) k. 123-125, zeznania świadka M. F. k. 108-109, dokument WZ k. 42.

To bowiem M. F. przyjmuje zlecenia na dostawy oleju i je realizuje przy pomocy środków transportu powódki przydzielając ludzi i środki transportu do poszczególnych dostaw. Od A. J. (1) M. F. dowiedział się w dniu 04 sierpnia 2015 r., że dostawa do pozwanej będzie przedpłacona i pójdzie na fakturę pro forma. Wystawione przez M. F. faktury pro forma są podstawą do przelewu, a dostawa idzie po przelewie.

Dowód: zeznania świadka M. F. k. 108-109, zamówienie sporządzone przez M. F. na dzień 04.08.2015 r. k. 87, dokument WZ k. 42.

Na podstawie dokumentu WZ (wydanie materiałów na zewnątrz) nr 08/08/2015/R z dnia 04 sierpnia 2015 r., dotyczącego dostawy z dnia 04.08.2015 r. wykonanej do pozwanej po uprzedniej przedpłacie w pełnej wysokości (10.347,38 zł) faktury pro forma nr (...) (...), powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) z dnia 05 sierpnia 2015 r. na olej napędowy na kwotę 10.264,60 zł brutto, w której wskazała, że do zapłaty pozostało 10.264,60 zł, płatne przelewem do dnia 05 sierpnia 2015 r.

Dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 05 sierpnia 2015 r. k. 43.

W dniu 11 sierpnia 2015 r. G. B. (1) wykonał przelew na rzecz powódki w kwocie 10.264,60 zł wskazując, że jest to „zapłata za paliwo”. Zapłacił tę kwotę, bo dostał sms, że tyle ma zapłacić.

Dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 11.08.2015 r. k. 44 i 66, zeznania świadka G. B. (1) k. 123-125.

W dniu 12 sierpnia 2015 r. został dostarczony do pozwanej olej napędowy na podstawie zamówienia objętego dokumentem WZ nr 634/RZ z dnia 12.08.2015 r.

Dowód: WZ 634/RZ k. 30, zamówienie - zlecenie przewozowe k. 52, odręczne zapiski do zamówienia k. 51.

Na podstawie dokumentu WZ (...) z dnia 12.08.2015 r. dotyczącego dostawy z dnia 12.08.2015 r. powódka wystawiła pozwanej w dniu 13 sierpnia 2015 r. za olej napędowy fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.268,06 zł brutto z terminem płatności 23.08.2015 r., płatną przelewem.

Dowód: faktura VAT nr (...) k. 31, WZ 634/RZ k. 30.

Oprócz oleju napędowego pozwana kupiła u powódki smar objęty fakturą VAT Nr (...) z dnia 03 sierpnia 2015 r. z terminem płatności 24.08.2015 r. na kwotę 141,70 zł, płatną przelewem.

Dowód: faktura VAT Nr (...) k. 29.

Przelew dokonany przez A. J. (1) w dniu 04 sierpnia 2015 r. w kwocie 10.347,38 zł, w którego tytule A. J. wpisał „faktura pro forma 4a/ (...) K. B.”, nie został zaksięgowany przez powódkę jako zapłata za dostawę oleju dla pozwanej

objętą dokumentem WZ nr (...) z dnia 04 sierpnia 2015 r., ujętą następnie w fakturze VAT nr (...) z dnia 05 sierpnia 2015 r. na kwotę 10.264,60 zł.

Przelew A. J. (1) został przez powódkę potraktowany jako kaucja gwarancyjna, zabezpieczająca płatność pozwanej za dostawę nr WZ nr (...) z dnia 04 sierpnia 2015 r.

Następnie powódka dokonała wzajemnych rozliczeń z A. J. (1), z którym zakończyła współpracę i z którym obecnie pozostaje w sporze sądowym. Powódka naliczyła A. J. (1) karę umowną (11.564,64 zł), którą potrąciła z kwotą wpłaconą przez A. J. (1) w dniu 04 sierpnia 2015 r. tytułem „faktura pro forma (...) / (...) K. B.” i innymi jego należnościami.

A. J. (1) nie godzi się na sposób rozliczenia dokonany przez powódkę. Kwestionuje także karę umowną.

W związku z tym, że wpłata A. J. została przez powódkę potraktowana jako kaucja gwarancyjna, a nie jako zapłata za fakturę pro forma nr (...) / (...) (późniejszą fakturę (...)) powódka uważa, że pozwana ma wobec niej niespłacone zobowiązanie.

Przelew G. B. (1) z dnia 11.08.2015 r. na kwotę 10.264,60 zł został zaliczony na poczet faktury VAT nr (...) opiewającej na tę samą kwotę, mimo że poprzedzającą ją faktura pro forma opiewała na kwotę 10.347,38 zł i tę kwotę A. J. przelał na konto powódki.

Wg powódki, nie zostały zapłacone przez pozwaną faktura (...) oraz częściowo faktura (...).

Dowód: zeznania J. K. w charakterze strony powodowej k. 128-129, zeznania świadka A. J. k. 125-127, sposób rozliczenia kary umownej dokonany przez powódkę k. 45-46, faktura VAT nr (...) k. 43, faktura VAT Nr (...) k. 29, faktura VAT nr (...) k. 31, faktura pro forma k. 40, przelew A. J. k. 41 i 67, przelew G. B. k. 44 i 66.

W przypadkach, gdy A. J. (1) przyjmował od klientów zapłatę na rzecz powódki do swoich rąk, wystawiał wpłacającym pokwitowania.

Dowód: zeznania świadka A. J. k. 125-127, zeznania świadka G. B. k. 123-125.

A. J. (1) nie wystawił G. B. (1) pokwitowania za pieniądze, które ten ostatni zwrócił mu za fakturę pro forma. To były własne pieniądze A. J., a nie pieniądze spółki. A. J. (1), robiąc przelew na rzecz powódki tytułem faktury pro forma, nie dokonywał żadnego zabezpieczenia.

Dowód: zeznania świadka A. J. (1) k. 125-127.

Powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwot dochodzonych pozwem.

Bezsporne.

G. B. (1) był bardzo zaskoczony, gdy otrzymał od powódki wezwanie do zapłaty. Telefonował do księgowej powódki. Nie otrzymał jednoznacznej odpowiedzi. Nie zapłacił. Postanowił skonsultować się z prawnikiem.

Dowód: zeznania świadka G. B. k. 123.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powódka dochodziła zapłaty za zakupiony przez pozwaną u powódki i dostarczony pozwanej olej napędowy objęty fakturą VAT nr (...) oraz za zakupiony u powódki przez pozwaną smar objęty fakturą VAT (...). Pozwana zgłosiła zarzut spełnienia świadczenia, który – w ocenie sądu – okazał się zasadny i skutkował oddaleniem powództwa.

Fakt złożenia przez pozwaną zamówienia oraz wykonania przez powódkę umowy pozostawał poza sporem. Spornym było czy pozwana zapłaciła za towar objęty wskazanymi wyżej fakturami VAT.

Rozstrzygnięcie tego sporu sprowadzało się do ustalenia charakteru prawnego wpłaty dokonanej przez A. J. (1) w postaci przelewu z dnia 04 sierpnia 2015 r., w którego tytule autor przelewu wpisał „faktura pro forma (...)/ (...) K. B.”, a mianowicie, czy była to zapłata za tę fakturę, jak wskazuje strona pozwana, czy też kaucja gwarancyjna wpłacona przez A. J. (1) zabezpieczająca płatność pozwanej, jak podnosi strona powodowa.

To na stronie powodowej, która kwestionuje skuteczność wskazanej wpłaty, spoczywa ciężar dowodu, że miała ona charakter świadczenia, które nie spowodowało wygaśnięcia zobowiązania pozwanej z tytułu faktury pro forma, czyli późniejszej faktury VAT (...) z dnia 05.08.2015 r.

W celu wykazania charakteru wpłaty A. J. (1) powódka zaoferowała dowód w postaci zeznań strony powodowej oraz będący konsekwencją stanowiska tej strony sposób rozliczenia księgowego płatności dokonanej przez wskazanego przedstawiciela handlowego.

Zdaniem sądu, strona powodowa nie udźwignęła ciężaru dowodowego wynikającego z art. 6 k.c. Wersja strony powodowej nie daje się bowiem w żaden sposób pogodzić z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym pochodzącym zarówno z osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań świadków, jak i korespondujących z nimi dowodów z dokumentów. Zeznania powoda, z uwagi na jego rolę procesową, należy oceniać z dużą ostrożnością, jako pochodzące od podmiotu zainteresowanego określonym rozstrzygnięciem sprawy, czyli tego, który zamierza wykazać określone fakty w celu wywołania korzystnych dla siebie skutków prawnych. Żeby zeznania powoda mogły zasługiwać na wiarę, musiałyby być nie tylko spójne i logiczne, ale także znajdować oparcie w dowodach o wysokiej wartości dowodowej, np. w postaci dokumentów lub zeznań świadków, których poucza się o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, a których treść nie daje wskazań do odmowy uznania ich wiarygodności. Zeznania powoda winny również znajdować uzasadnienie na gruncie wskazań wiedzy, zasad logiki i doświadczenia życiowego. Zdaniem sądu, odosobnione zeznania powoda nie wytrzymują konfrontacji z pozostałą grupą spójnych dowodów, których wartość dowodowa jest przez to wyższa, jak również nie dają się pogodzić na gruncie zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Analiza i ocena zgromadzonego materiału dowodowego daje podstawy do przyjęcia, że przelew A. J. (1) był niczym innym, jak zapłatą za zamówienie objęte fakturą pro forma, co nastąpiło na prośbę pozwanej, a ściślej męża pozwanej działającego w jej imieniu, który nie mógł wykonać osobiście przelewu z konta pozwanej z uwagi na chwilowe zajęcie rachunku bankowego, jak również nie mógł zapłacić kierowcy przy dostawie, bo powódka zażądała przedpłaty. Żądanie przedpłaty w tym konkretnym przypadku jest okolicznością bezsporną, a wręcz wyraźnie potwierdzoną przez samą powódkę, która wystawiła do zamówienia fakturę pro forma, a tego typu faktura stosowana jest właśnie w przypadku przedpłat.

W tym miejscu należy przytoczyć treść art. 60 k.c. definiującego oświadczenie woli. Zgodnie z powołanym przepisem, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).

Oświadczeniem woli jest każde zachowanie danej osoby, które zmierza do wywołania skutku prawnego, polegającego na powstaniu, zmianie lub wygaśnięciu stosunku prawnego, ujawniające wolę tej osoby w dostateczny sposób.

Spełnienie świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty ceny, należące do obowiązków nabywcy, jest oświadczeniem woli zmierzającym do wygaśnięcia stosunku prawnego wskutek zaspokojenia wierzyciela.

Świadczenie pieniężne może być spełnione nie tylko przez dłużnika, albowiem nie jest to świadczenie osobiste (art. 356 § 1 k.c. a contrario). Wierzyciel nie może zatem odmówić przyjęcia świadczenia od osoby trzeciej, jeżeli wierzytelność pieniężna jest wymagalna (art. 356 § 2 k.c.).

W przypadku kwestionowanej zapłaty wierzytelność objęta fakturą pro forma była wymagalna w tym sensie, że po jej wystawieniu po stronie pozwanej zaktualizował się obowiązek płatności, która była warunkiem koniecznym do uruchomienia dostawy. Nabywca miał zatem obowiązek z góry uiścić należność za zamówiony towar. Fakt, że bez opłacenia faktury pro forma nie doszłoby do dostawy, należy w niniejszej sprawie do faktów bezspornych.

Zgodnie z treścią art. 65 § 1 k.c. oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

W tytule wpłaty A. J. (1) wyraźnie odniósł się do zamówienia pozwanej objętego fakturą pro forma wskazując nadto numer tej faktury. Nie wskazał, że jest to kaucja gwarancyjna. Gdyby było tak, jak twierdzi J. K., że obaj panowie uzgodnili, że wpłata A. J. (1) jest formą kaucji zabezpieczającej, ten ostatni niewątpliwie wpisaliby to w tytule przelewu. Jako pracownik powoda zajmujący się pozyskiwaniem klientów, wykonujący zadania przedstawiciela handlowego, a więc posiadający doskonale rozeznanie w tej dziedzinie, odróżniłby kaucję gwarancyjną od zwykłej zapłaty za towar i dał temu wyraz. A. J. (1) napisał jednak wyraźnie i w sposób niebudzący wątpliwości, co to jest za wpłata. Nie ma żadnego powodu, aby nadawać jej inne znaczenie, albowiem, po pierwsze, tytuł wpłaty jest jednoznaczny, a po drugie, A. J. (1) żadnym swoim zachowaniem nie dał podstaw do tego, by powziąć jakiegokolwiek wątpliwości co do intencji wpłacającego i charakteru jego wpłaty. Okoliczności, w których zostało złożone to oświadczenie woli, w świetle zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów uzasadniają przyjęcie, że była to zapłata osoby trzeciej za zobowiązanie dłużnika. Uznanie tej wpłaty za kaucję gwarancyjną byłoby li tylko spełnieniem życzenia strony powodowej, jednak w całkowitym oderwaniu od zgromadzonego materiału dowodowego, analizowanego z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Poza zeznaniami strony powodowej, które, jak wskazano wyżej, należy oceniać z dużą ostrożnością, żaden dowód nie pozwala na obalenie wskazanego w tytule przelewu charakteru wpłaty. Nie tylko bowiem tytuł wpłaty przekonuje o jej charakterze, ale także zeznania wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków, którzy jednomyślnie wskazywali, że nastąpiła zapłata faktury pro forma, gdyż powódka zażądała przedpłaty. Nawet M. F., będący pracownikiem powódki odpowiedzialnym za przyjmowanie zleceń na dostawy olejów i ich realizowaniem wiedział, że dostawa z 04.08.2015 r. pójdzie na fakturę pro forma i będzie przedpłacona. To ten pracownik wystawił dla pozwanej fakturę pro forma, a robi to wówczas, gdy jest wymagana przedpłata. Jak zeznał, skoro 04 sierpnia pojechała dostawa, to faktura pro forma musiała być już zapłacona (k. 108-109). Świadek w żadnym momencie nie wskazał, aby dokonana wpłata miała charakter kaucji gwarancyjnej, co również poddaje w wątpliwość wersję przedstawioną przez stronę powodową. Wskazany świadek był w bieżącym kontakcie z handlowcem A. J. (przekazywali sobie, odpowiednio, fakturę pro forma i potwierdzenie przelewu), więc gdyby u powódki powstała wówczas koncepcja kaucji gwarancyjnej, zapewne by o tym wiedział, zwłaszcza że dyspozycję faktury pro forma wydał działający za powódkę J. K., który zażądał przedpłaty.

Okoliczność, że powódka nie zaliczyła wpłaty A. J. w poczet przychodów spółki, nie oznacza w żadnym przypadku, że wpłata ta nie była zapłatą za fakturę. Powódka zaksięgowiała bowiem przelew w taki sposób, jaki był dla niej korzystny, rozliczając z tej kwoty wzajemne należności spółki i (...) poprzez dokonanie potrącenia. Nadanie wpłacie charakteru kaucji gwarancyjnej było korzystne dla spółki. Nastąpiło to jednak arbitralnie i bez podstaw, a co więcej, z naruszeniem jednoznacznego tytułu przelewu. Powódka, zdaniem sądu, skonstruowała teorię o kaucji gwarancyjnej dla własnych celów, na potrzeby zakończenia współpracy z A. J. (1). Nastąpiło to jednak wbrew logice, zasadom panującym w obrocie handlowym i ustalonym zwyczajom.

Niejednokrotnie w życiu codziennym zdarza się zapłacić coś za kogoś. W tytule wpisuje się wtedy dane osoby, której wpłata dotyczy i indywidualizuje zobowiązanie stanowiące podstawę płatności. Tytuł przelewu A. J. (1) jest klasycznym przykładem wpłaty za kogoś innego. Dalsze roztrząsanie tej kwestii jawi się, jako zbyteczne.

Nie stanowi, zdaniem sądu, argumentu przemawiającego za wersją strony powodowej okoliczność, że mąż pozwanej dokonał w dniu 11 sierpnia 2015 r. przelewu na kwotę 10.264,60 zł tożsamą z kwotą widniejącą na fakturze VAT nr (...) dotyczącej dostawy z dnia 04 sierpnia 2015 r., a więc objętej fakturą pro forma nr (...)/ (...). Po pierwsze, wpłacający G. B. (1), który miał tylko chwilowo zajęty rachunek bankowy i w kolejnym okresie samodzielnie regulował swoje zobowiązania wobec powódki, nie wskazał w treści przelewu, którą fakturę płaci, po drugie, dla G. B. (1), który zajmuje się uprawą roli, zapłata, przedpłata i wpłata znaczą tyle samo - byle było zapłacone, po trzecie, G. B. (1) – jak zeznał – płacił tyle, ilu mu napisano w smsie (dostawał od powódki sms z kwotą do zapłaty i taką kwotę uiszczał), po czwarte, A. J. (1) zeznał, że G. B. (1) był niefrasobliwy, nie panował nad płatnościami i terminami z faktur, nie ogarniał tego wszystkiego, czasem płacił coś późniejszego, a należało wcześniejsze zobowiązanie, po piąte, nie sposób przywiązywać nadmiernej wagi do tożsamości kwoty wskazanej w fakturze (...) z kwotą z przelewu z dnia 11.08.2015 r., skoro brak należytej orientacji ze strony G. B. (1) sprawiał, że płacił tyle, ile mu napisano, a – jak wynika ze sposobu postępowania powódki i jej stanowiska procesowego – niewątpliwie tyle kazano mu zapłacić, skoro nie uznano wpłaty dokonanej przez J. i wreszcie, po szóste, kwota objęta fakturą pro forma, wpłacona przez A. J. (10.347,38 zł) nie była tożsama z kwotą do zapłaty wg wystawionej następczo właściwej faktury VAT za tę dostawę, czyli faktury (...) opiewającej na kwotę 10.264,60 zł, co oznacza, że nie zawsze zamówiona ilość oleju zgadzała się z ilością rzeczywiście dostarczoną, a tego typu rozbieżności nie ułatwiały orientacji w dokumentach księgowych i zobowiązaniach finansowych pozwanej u powódki.

G. B. (1) zeznał, że jest rolnikiem, a nie prawnikiem i nie potrafi tego wszystkiego wyjaśnić, ale wie, że gdyby faktura pro forma nie została zapłacona, dostawa by nie poszła i dlatego dla tej osoby niezrozumiałym jest, dlaczego wpłata A. J. (1), dokonana na wyraźną prośbę G. B. (1), nie została rozliczona na poczet zobowiązania tego ostatniego.

Dla sądu jest to również niezrozumiałe, jako że nie znajduje oparcia w przedstawionych dowodach, poza wersją powoda, której nie można uznać za wiarygodną, gdyż pozostaje ona w sprzeczności z logiką i doświadczeniem życiowym oraz jest odosobniona na gruncie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pochodzącego z osobowych źródeł dowodowych oraz dowodów z dokumentów.

Sąd uznał, że konkurujące z zeznaniami powoda zeznania świadków oraz dokumenty opisane w stanie faktycznym korespondują ze sobą tworząc spójną i logiczną całość i na nich się oparł odtwarzając fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje natomiast okoliczność czy dostawa z dnia 12.08.2015 r. poszła na przelew, czy na przedpłatę, wobec czego nie ustalano szczegółów tej dostawy w stanie faktycznym niniejszego uzasadnienia. Okoliczność ta miała oczywiste znaczenie dla strony powodowej, która wywodziła, że pozwana nie dokonała przedpłaty za dostawę z dnia 12.08.2015 r., bo przy tej dostawie otrzymała kredyt kupiecki, co miało dodatkowo uzasadniać tezę, że przelew z dnia 11.08.2015 r. dotyczył poprzedniej dostawy, objętej fakturą (...).

Należy w związku z tym wskazać, że wpłata A. J. (1) z dnia 04.08.2015 r. winna zostać zaliczona na poczet dostawy dla pozwanej z dnia 04 sierpnia 2015 r., bo tej właśnie dostawy dotyczyła i jeszcze raz podkreślić, że koncepcja kaucji gwarancyjnej nie znajduje uzasadnienia. Z kolei, późniejszy przelew, dokonany już osobiście przez G. B. (1) w dniu 11.08.2015 r., winien zostać zaliczony na poczet dostawy z dnia 12.08.2015 r. i smaru zakupionego w dniu 03 sierpnia 2015 r., bez względu na to, jaką formę płatności przyjęła dla tej dostawy powódka.

Przyjęcie, co uczynił sąd, że wpłata A. J. pokrywa w całości zobowiązanie pozwanej z tytułu faktury VAT nr (...) skutkuje ustaleniem, że późniejsza wpłata G. B. (1) (11.08.2015 r.) pokrywa inne zobowiązania pozwanej, w tym przypadku z faktur dochodzonych pozwem. Mając na względzie, że kwota z faktury nr (...) (10.264,06 zł) jest niższa niż kwota zapłacona na podstawie faktury pro forma (10.347,38 zł), po stronie pozwanej pozostaje nadpłata wynosząca 82,78 zł. Dodając do tej kwoty wysokość przelewu G. B. z dnia 11.08.2015 r. (10.264,60 zł) powstaje suma wynosząca 10.347,38 zł. Nierozliczona należność z faktur (...) wynosi natomiast łącznie 8.342,44 zł (z faktury (...)) powódka dochodzi części w kwocie 74,38 zł, a z faktury (...) całości, czyli kwoty 8.268,06 zł). Kwotę 10.347,38 zł należy zarachować na poczet zobowiązania pozwanej objętego fakturami dochodzonymi pozwem (10.347,38 zł minus 8.342,44 zł = 2.004,94 zł).

W efekcie powyższego okazuje się, że zobowiązanie pozwanej z faktur dochodzonych pozwem zostało w pełni uregulowane (z nadpłatą po stronie pozwanej) i to bez opóźnienia, gdyż terminy płatności wskazanych dwóch faktur to odpowiednio 24.08.2015 r. i 23.08.2015 r. Co za tym idzie, zobowiązanie z tytułu należności głównej wygasło wskutek spełnienia świadczenia i nie powstało roszczenie o odsetki za opóźnienie (skapitalizowane przez powódkę w kwocie 212,08 zł plus dalsze odsetki ustawowe od należności głównej i skapitalizowanych odsetek). W konsekwencji sąd przyjął, że powództwo, jako bezzasadne, podlega oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pkt II orzeczono o kosztach procesu po myśli art. 98 §§ 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka, jako strona przegrywająca ma obowiązek pokryć koszty procesu poniesione przez pozwaną, na które złożyły się: koszty zastępstwa procesowego zawodowego pełnomocnika pozwanej ustalone w stawce minimalnej wynoszącej 1.200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (uiszczona k. 68) wynosząca 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...),

4. (...)

(...) M. G.